

Het kind in mij

Als zeer jong meisje werd ik mee naar de kerk genomen. De katholieke Maria Magdalena kerk in mijn geboorteplaats waar ik ook was gedoopt,.

Toen werd ik 60 jaar.

Mijn kindertijd kwam in volle glorie naar boven. Evenals bij leeftijdsgenoten. Er is veel uitgewisseld. Van hen hoorde ik hoe ze al vroeg het geloof in het geloof waren verloren door de tegenstrijdigheid van hun preek en hun leefstijl en gedrag in de kerken; schijnheilig.

Ik verloor het geloof in de mensen, niet in God. Ik heb als kind mijn persoonlijke relatie met God gekregen. Niets en niemand kon/kan daar tussen komen. Ook niet zijn 'grondpersoneel', zoals mijn man ze steevast noemt; de pastoor en de Paus. Ook niet de beelden. De momenten die het dichtst bij God kwamen waren de gregoriaanse gezangen van een schoonheid waar ik gelukkig van werd. Het was een geschenk en dat had ik ook wel nodig. Hoewel mijn kindertijd vlekkeloos leek te verlopen heb ik me eenzaam gevoeld. Niemand zag mij zoals God mij zag. Een voorbeeldje : Als pubermeisje, ik was 12, liep ik een week stage in de keukendienst van de huishoudschool waar ik op zat, onder leiding van Juffrouw van Loenen. Een ernstige wat norse vrouw die wat afstandelijk was.. Ze deelde bevelen uit en keek me nauwelijks aan. Ik durfde haar niet aan te kijken. Ik bracht de leraren hun koffie en thee. Ik deed de afwas, dweilde de vloer en zette het vuilnis buiten. Ik werd precies in deze week gekweld door een zogenaamde 'wegescheet'; een ontsteking aan het ooglid in de binnen-ooghoek. Een fenomeen wat ik nog niet kende maar zo pregnant aanwezig was dat ik mij schaamde voor dit 'ding'. En zo liep ik in mijn representatieve witte schortje de klasse langs en was zichtbaar voor iedereen. Wat voelde ik mij ongelukkig. Aan het eind van deze week kreeg ik de beoordeling. Daaronder stond met grote letters geschreven: 'Maria (zo heette ik toen) heeft de hele week lelijk en nors gekeken, zij was geen prettig gezelschap'.

In 2014 werd ik oma van een kleinzoon wat mijn hele grondveste om onbegrijpelijke reden tot schudden bracht.

Nu weet ik; hij vertegenwoordigde het kind in mij....

Therapiesessies had ik nodig om te zien dat dat was wat ik ervoer en dat dat was wat zo dwingend klopte vanuit een diepte. Het sprak met mijn mond, vaak voor haar beurt. Reageerde gekwetst en haalde er zaken bij die er niets mee te maken hadden. Het huilde met mijn tranen. Ik vatte mis op vaardigheden in de bagage die ik had meegekregen als de vijfde uit een groot gezin van acht kinderen. De natuur en het leven op de boerderij hadden de ontwikkeling van mijn etherlichaam erg goed verzorgd. Maar op zieleniveau had ik eenzaam geïmproviseerd. Hoe moest ik voor mezelf opkomen? Ik durfde dat niet...ik durfde het zelfs niet te durven.

Hoe had ik het fijn gevonden als Juffrouw van Loenen minder nors had gekeken en mij een schouderklopje had gegund voor datgene wat ik wel goed deed. De vraag die blijft is: wat investeren wij in onze allerjongste, kinderen en pubers; in elkaar voordat we iets mogen verwachten?

Waarschijnlijk had Juffrouw van Loenen het zelf ook nooit gehad, de warme aandacht. En had ze misschien ook niet een kort lijntje met God.

Marion